

помрачи ума и че се лекувала само с целебна вода. Много извори ми посочи той, но най-лековит бил ето този извор. Взех аз водачи, запрегнах най-здравите си коне и тръгнах. Много питах и много скитахме, но най-сетне го намерихме. Още не съм се къпал и не съм опитал дали е лековит или не е. . .

— Лековит е, — кимна с израза на познавач Примо. — Много нещастни хора са намерили тук спасение. . .

Сановниците и съветниците се спогледаха хитро и се усмигнаха. Най-напред те не знаеха защо техният горд владетел дава такива дълги обяснения на този прост и див горянин и после се учудваха, че той позволи да прекъснат изложението му.

— Тук, вчера, аз чух да свири твоето момче. И това което хиляди целебни извори едвали щяха да направят, направи го песента на Орфея. Изведнъж ми олекна, пред погледа ми се проясни като че ли махнах превръзка, гърдите ми задишаха леко, нищо вече не ме издуваше, аз се успокоих като някакво сукалче, което се е нахранило до пресита. Пратих да намерят и да ми доведат този необикновен музикант, този вълшебен свирец. Мар, моят пръв прислужник, — и владетелят посочи прислужника си, който се изчерви от удоволствие, — го намери и ми го доведе. Момчето свири тук, в моята палатка, и съвсем ме излекува. Да, да. Излекува ме. Това може да се вижда чудно на някои хора, но за мене то е така.

Владетелят млъкна за момент, притегли бащата на Орфея към софрата си и го покани да седне. Бедният планинец, който никога през живота си не беше виждал такива ястия и сладкиши и такива скъпи, бляскави прибори, се дръпна назад, като че ли го караха да стъпи в жарава.